Mizah

Bâzı âzası için ameliyata giderken:

Doktor – Heybetine bakmayın, galiba (zâfiyet-i umumiye) den gidecek !

NEFİS MECMUAMIZ

SALON

29 Ekim

Cumhuriyet Bayramında

ÇIKTI

Yüksek eserlerini okuyacağınız muharrirlerimizin isimlerini veriyoruz:

Yahya Kemal
Halide Edip
İbrahim Alâaddin
Refik Halid
Faruk Nafiz
Ercüment Ekrem
Nurettin Artam
D. Fahrettin Kerim
Nizamettin Nazif
Selim Sırrı
Dr. Tevfik Remzi
Ertuğrul Muhsin
Safiye Ayla
Hamdi Varoğlu
Doğan Nadi
Münir Nurettin
İhsan oKngar
Cahit Uçuk
Meliha Avni
İ. Galip
Dr. Fahri Celâl
Cevat Memduh Altar
Ertuğrul Şevket
Dr. Nevzat
Feyzullah Doğruer
Vahdet Gültekin
Münif Fehim
Ramiz Gökçe

Sahibi ve yazı işlerini
Neşr idare eden RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

FIKRALAR

Eyvah!

Rebeka ile Raşel konuşuyorlardı:

— Ben her cumartesi yıkanırım, Raşel. Meselâ, eylûlün ilk günü hamama yittim.

Raşel şaşırdı:

— Yanlışın var, Rebeka! Eylûlün biri cumartesi değildi...

Rebeka esefle başını salladı:

— Değildi ama, ne yaparsın, oldu bir kerem. Yanılmışım... Cumartesi zannettim...

Sebep

Eski romancı, yeni avukat Esat Mahmut Karakurdun yazıhanesine — tâbir caizse — bir müşteri geldi:

— Efendim, dedi. Boşanma davası açmak istiyorum. Fakat daha evvel, bunun için kâfi derecede sebep bulabilip bulamıyacağımızı öğrenmek istiyorum.

Esat Mahmut sordu:

— Evli misiniz?

— Tabiî değil mi ya?

O zaman Esat Mahmut, eliyle büyük bir jest yaptı:

— O halde, dedi. Kolay. İstediğimiz kadar sebep bulabiliriz!

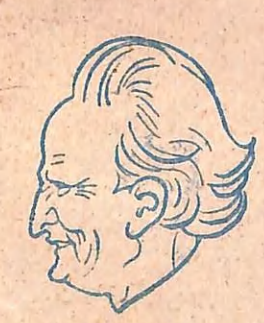

TEŞEKKÜR

Üstat Çallı İbrahim, Kurban Bayramının ilk günü, şöyle böyle tanıdığı birisine, sokakta rastladı. O, hemen üstadın eline yapıştı:

— Vay üstadım, siz buralarda ha! Bizim semtte. Rica ederim, bizim eve kadar gidelim. Bir acı kahvemizi içersiniz.

Adam öyle yapışkandı ki, Çallı yakasını onun elinden kurtaramadı, çarnaçar evine gittiler. Kendilerini küçük bir salonda genç, fakat çirkince bir kadın karşıladı. Adam, Çallıya döndü:

— Üstadım, dedi. Müsaade ederseniz size karımı takdim edeyim.

Çallı, omuzlarını kaldırdı:

— Teşekkür ederim, dedi. Benim de var!

GÖRÜNEN KÖY

Yeni tanıştığı bir kadından bahsediyordu:

— Ne zaman tramvaya binse, hemen kalkıp yer veriyorlar.

Arkadaşı sordu:

— Güzel mi?

Öteki cevap verdi:

— Söyledim ya, azizim, tramvayda yer veriyorlar, anlamıyor musun?

BİR BİLSELER

Üstat Kemal Salih, Refik Halidin sorması üzerine müşterek bir dostun ahvalinden bahsetmiye başladı:

— Zavallı adam! dedi. İflâs edip bütün servetini kaybetmesi kâfi gelmiyormuş gibi dostlarının da yarısını kaybetti.

Refik Halit hayretle sordu:

— Ya! Peki, diğer yarısı?

Kemal Salih sükûnetle cevap verdi:

— Onlar da, iflâs ettiğini henüz bilmiyorlar!

PARÇA

Sevgili arkadaşımız şair Faruk Nafiz Çamlıbel, yeni zengin olan eski arkadaşlarından biriyle beraberdi. Arkadaşı:

— Aman, diyordu. Şimdi gelecek. Aldığım lüks otobomili görünce, hayran kalacaksın. Şoförüm, bana otomobil kullanmağı öğretecek. Sen de bulun, şöyle bir dolaşmış oluruz.

Bir müddet sonra, hakikaten lüks bir otomobil önlerinde durdu. Faruk Nafiz arkaya geçti. Yeni zengin arkadaş, şoför mahalline oturdu. Direksiyonu kavradı, gaza basmazdan önce şoföre sordu:

— Bir otomobilde kazaya en çok hangi parça sebep olur?

Şoförün yerine, Faruk Nafiz cevap verdi:

— Direksiyona geçen parça!

SİNEK

Mendeburunî Ethem İzzet Benice kendi kendine darıldığı aziz dostu Doğan Nadi ile bayramda barışmış beraber yemek yiyorlardı. Bir aralık Doğan:

— Burnunun ucuna sinek kondu, üstat, dedi. Şunu koğuver...

«Üstat» çorbasını içmeye devam ederek:

—, Sen koğuver, canım, dedi. Sana daha yakındır...

Olur şey değil!

Mişon, yolda Salamon'a rastgeldi:

— Ne var, ne yok? diye sordu. İşler nasin yidiyor?

Salamon, dudaklarını bükerek başını salladı:

— Sorma, Mişon, dedi. sorma! İşler o kadar kötü yidiyor ki...

— E?

— ... Borca alanları bırak, borca alıp da para vermiyenler bile artık mal almaz oldular. Böylesini da hiç yormemişim!.

Manda şifalığı

Yaz bitmiş, köyden şehre inmişlerdi. Hanım, beş, on kilo almış olmasının sebebini ahbaplarına şu şekilde izah ediyordu:

— Çiftlik hayatı böyledir, ne yaparsınız! Akşamları tavuklarla beraber yatıp sabahları horozlarla beraber kalktık. Gündüzleri domuzlar gibi yiyip inekler gibi yattık, mandalar gibi şiştik.

SAYI: 69 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 31 EKİM 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

KIRKLAR..

Adam, eski nikâh devrinde evlenmiş. Daha doğrusu evlendirilmiş. Zifaf odasında karısının duvağını kaldırınca:

— Aaa!.

Diye, bir hayret nidası koyuvermiş. Çünkü, kadın; Arap... Simsiyah, kuzgunî bir Arap.

Adamcağız, alay edilmekten mi korkmuş, yoksa nikâhın kerameti mi kendini göstermiş? Ne olmuşsa, olmuş, kadından ayrılamamış ve evlilik bağını devam ettirmeğe karar vermiş.

Bir gün beraberce sokağa çıkmışlar. Çarşaf, peçe devri. Kimin ne olduğu belli değil ki..

Kadın, su içmek için bir dükkânın önünde durmuş. Kocası da bir kenara çekilmiş: Oradan geçen bir adam, su içmek için duran bu endamlı, boylu boslu kadına lâf atmak istemiş ve:

— Yandım Allah!

Diye bağırmış.

Koca gülmüş:

— Evet, demiş. Onun dışı seni, içi beni yakar!

Büyük Millet Meclisinde yeni bir KIRKLAR teşekkül ettiğini gazetelerde okuduk. Vakıâ, yedilerin, kırkların işine karışmak bizim haddimiz değil amma, neşredilen isim listesi karşısında küçük bir hayret nidası koparmaktan ve:

— Aaaa!

Diye bağırmaktan kendimizi alamadık.

Halk Partisinin müfrit unsuru bunlarmış ve riyaseti, meclis divanını ele geçirmek için mücadele edeceklermiş!

Söz gümüşse, sükût altındır! derler amma, bu Kırklara hayran olanlara karşı:

— Haklısınız; dışı sizi, içi bizi yakar!

Dememek elden gelmiyor.

Mizahçı

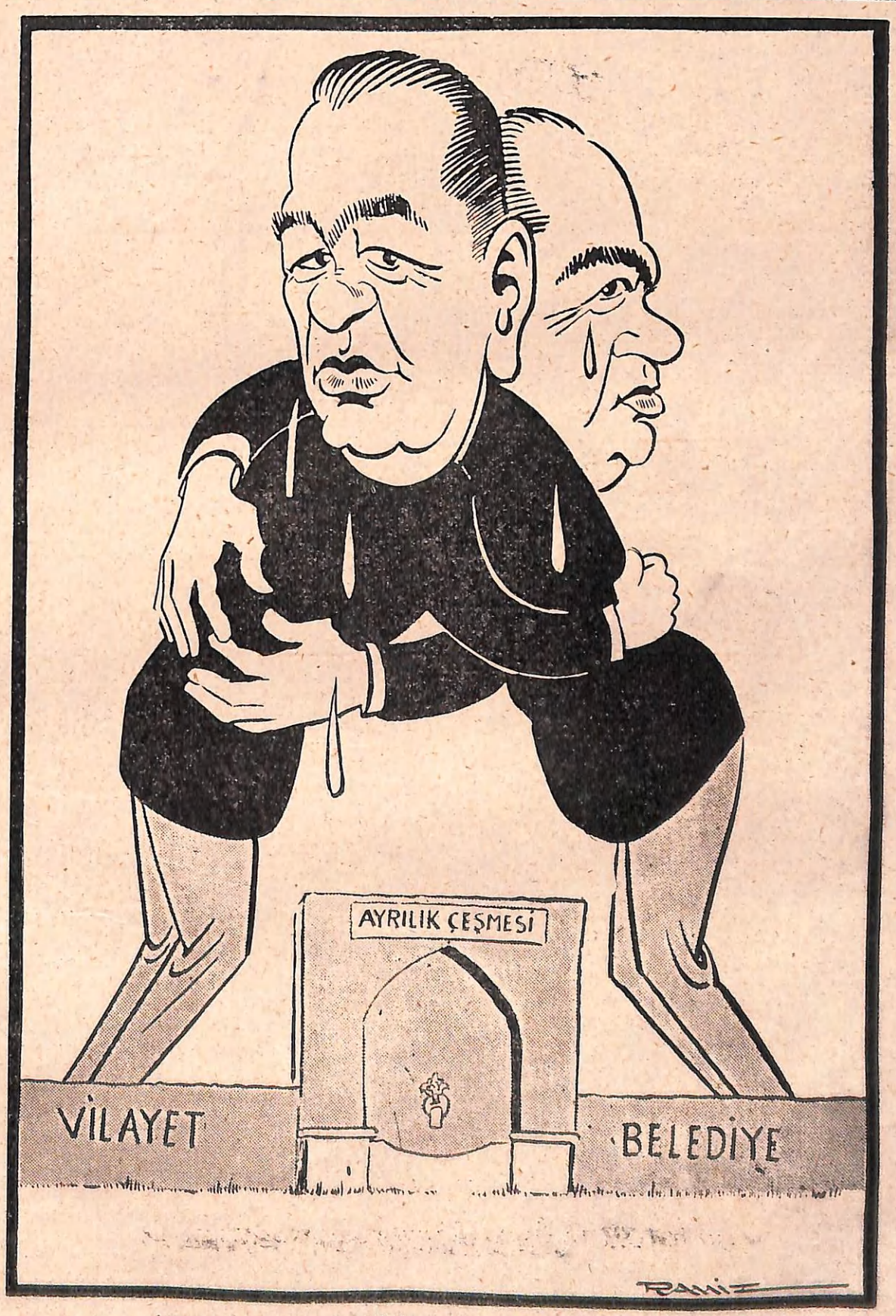

İSTANBUL VALİLİĞİ İLE BELEDİYESİ AYRILIYOR..
Kırdarlar — Kısmet bu kadarmış!.

ZURNADA PEŞREV

GENE YAŞADIK

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Şükür, bugünlere yetiştirenlere ve bugünleri gösterenlere: Balmumu fiyatı düşmüş!

Hiç şüphe yok ki; bu mühim, bu ferahlatıcı tenezzülde yeni hükûmetin, Hasan Saka kabinesinin büyük, amma pek büyük rolü olmuştur. Kolay iş mi bu? Balmumu fiyatını düşürmek.. Allah, Allah! Demek, bolluk günleri, bereket günleri geri geliyor.

Gözleriniz aydın vatandaşlar, gözleriniz aydın!

Bana:

— Bunda sevinecek ne var?

Diye sorarsanız, cevabım hazırdır:

Türk örf ve âdetinde balmumu, davet edici, çağırıcı bir mâna taşır. Hattâ, sevmediğimiz, hoşlanmadığımız, arzu etmediğimiz biri evimize gelecek olursa veya lokantadaki masamızı böyle biri teşrif edip de, arkadaşlarımızla olan sohbetimizi yadırgamak gafletinde bulunursa, ona şöyle deriz:

— Seni, kırmızı dipli balmumu ile çağırmadım ya!

Binaenaleyh, balmumu fiyatını düşüren bir kabine, halka, sembolik bir müjde veriyor demektir. Yâni lisan haliyle

— Geçim darlığını önleyecek, hayatı ucuzlatacak tedbirler alacağız!

Diyor.

Zaten, böyle akıllı uslu kabineden de bundan başka ne beklenirdi? Eğer bu haberi, eski kabine zamanında, Recep Pekerin astığı astık, kestiği kestik günlerinde duyacak olsaydık:

— Medet Allah!

Diye, feryatlar etmemiz, kanlı göz yaşları dökmemiz işten bile değildi. Çünkü; onun devrinde balmumu fiyatlarının ucuzlaması demek, hayatın biraz daha zor taşınacağına alâmet demekti. Allah selâmet versin, bu sayın eski başbakanımız, durup dinlenmeden kırmızı dipli balmumlarını gönderir; ya vergileri arttıracak, ya elimizdeki paranın kıymetini düşürecek tedbirleri davet ederdi. Ama, Hasan Saka kabinesi böyle bir şeyi yapmaz, yapamaz.

— Neden?

Diyecek olursanız, size çok mukni' bir cevap verebilir:

— Görmüyor musunuz? derim. Hayatı ucuzlatmak için Faik Ahmet Barutçu'nun başkanlığında, vekillerden mürekkep bir komisyon kurdu!

Rica ederim, komisyon reisinin soyadına dikkat buyurun: **Barutçu!** Yâni tahtında müstetir mâna: «Pahalılığa barut attıracağız, veya pahalılığın içine barut doldurarak top attıracağız!» demek istiyorlar.

İşte böyle bir komisyonlu kabinenin zamanında balmumu fiyatlarının düşmesi; bir fali hayır, bir haber-i beşarettir.

Demek oluyor ki: bundan sonra, harpten evvelki halimizi aramıyacak; rahat, mesut günlere kavuşacağız.

Seneler senesidir lâğvettiğimiz aile toplantılarını yeni baştan ihya edecek; sevdiklerimizi, arzu ettiklerimizi, beğendiklerimizi, kendilerinden hoşlandıklarımızı yemeğe, ziyafete çağıracak, onlara kırmızı dipli balmumları göndereceğiz!

Demek oluyor ki: Alacaklılarımızdan kaçtığımız o nuhusetli, o korkunç devirden artık kurtuluyoruz. Hemen kırmızı dipli balmumunu gönderiyor:

— Buyur! diyoruz. Gel borcumu vereyim!

Artık, bütün milletçe karşılıklı bir kırmızı dipli balmumu yarışına çıkıyor, birbirimize durup dinlenmeden balmumu gönderiyor; şen, şatır bir ömür sürüyor: eski kabineler zamanında çektiğimiz darlığın, sıkıntının bol bol intikamını alıyoruz!

Bu kırmızı dipli balmumlarını yalnız biz bize göndersek gene iyi. Bakanlıklar da milletten imreniyor; mübayaat için, Amerikalara, Avrupalara gönderdiği heyetlere birer adet sunuyor:

— Artık, vatanı teşrif buyurun!

Demek istiyor.

Belki de Hasan Saka kabinesinin iktidar mevkiinde kaldığı zamanı tarih; **Lâle devri** gibi, **kırmızı dipli balmumu devri** diye yadedecektir! Kimbilir; belki de..

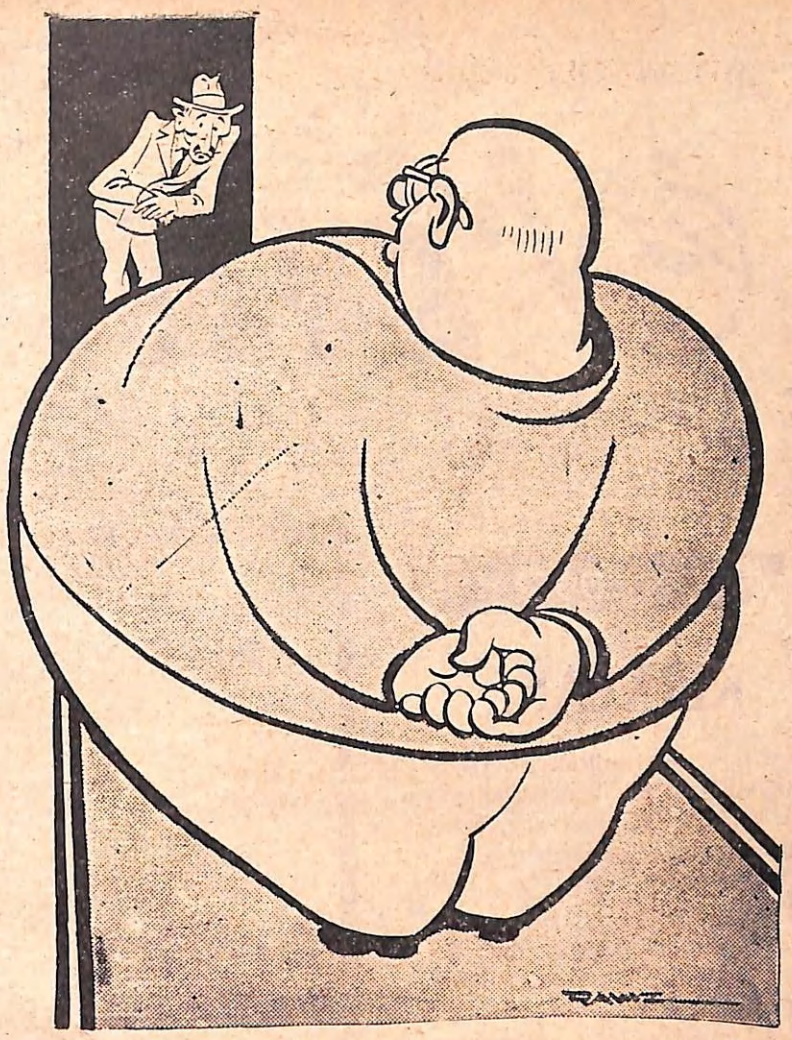

Halk Partisinde Otuzbeşlere karşı Kırklar teşekkül etti..

Müfrit Halkçı — Biz kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz..

Halkın kendisi — Ah, bir de beni bilseydiniz ne iyi olacaktı!

— Hayatı ucuzlatmağa Tekel maddelerinden başlanacakmış..

— Desene, hayatın içki olduğunu nihayet hükûmet de anladı!

— Ayın Destanı —

25 inci Yılın Eşiğinde Beklediklerimiz

I
Yirmi dördüncü yıl hitâma erdi,
Yirmi beşinciden ferman bekleriz;
Devâsız kalamaz kimsenin derdi;
Milletin derdine derman bekleriz.

II
Yirmi beşinci yıl şenlikle girdi,
Hoş geldi, besbelli, safâ getirdi;
Zâten ümîdimiz yüzde yüz birdi:
Ortada ateş var, duman bekleriz.

III
Hürriyet sözünü ettik ziyâde;
Gayrı, sözden işe geçsek piyâde!
Budur isteğimiz cihanda sâde;
Masaldan usandık, destan bekleriz.

IV
Antidemokratik eski kanunlar
Kitapta silinip geçmez olsunlar!
Çoktan olacaktı zannımca bunlar;
Aylarca bekledik, el'an bekleriz.

V
Liramız dolarla ayâr olunca
Bir gün geçirmedik yollu yolunca;
Tecrübe bitip de çile dolunca
Tanrıdan bir başka ihsan bekleriz.

VI
Görüp fiatını robun, fistanın,
İçine kim girer artık dükkânın?
Geçip karşısına bir camekânın
Ucuzluk gününü uryan bekleriz.

VII
Yetmezken milletin ihtiyâcına
Kim izin veriyor et ihrâcına?
Bu izin çıkarsa, acı acına,
Bayramdan bayrama kurban bekleriz.

VIII
Şüphesiz stadyom, anfi lâzımdır;
Lâkin elzem olan havagazımdır!
Milyonlar israfı, itirâzımdır;
Masrafta bir parça noksan bekleriz.

IX
Terkostan ötürü bağrımız yanık;
Yazın uykudadır, kışın uyanık;
Yağmur boşanınca akar bulanık,
Yağmur kesilirse tûfan bekleriz.

X
Bir de halkımızın mesken derdi var;
Çok değil: Bir kapı, bir dam, dört duvar!
Dört mevsim açıkta ederiz karar;
Korkuluk gibiyiz, bostan bekleriz.

XI
Tireni, vapuru koyup bir yana,
Tramvay bahsini atsam meydana,
Lâkırdı uzayıp döner yılana...
Zorlu bir katarla kervan bekleriz.

XII
Ozanın dediği çıkacak, ergeç,
Tavşanla yarışa çıkarsa yengeç;
Veliefendiden, Çırpıcıdan geç;
Kalemi sürecek meydan bekleriz.

Deli Ozan

— *Kocam olsaydınız böyle yine mantomu giydirir mi idiniz?*

— *O zaman çıkarttırmazdım bile!*

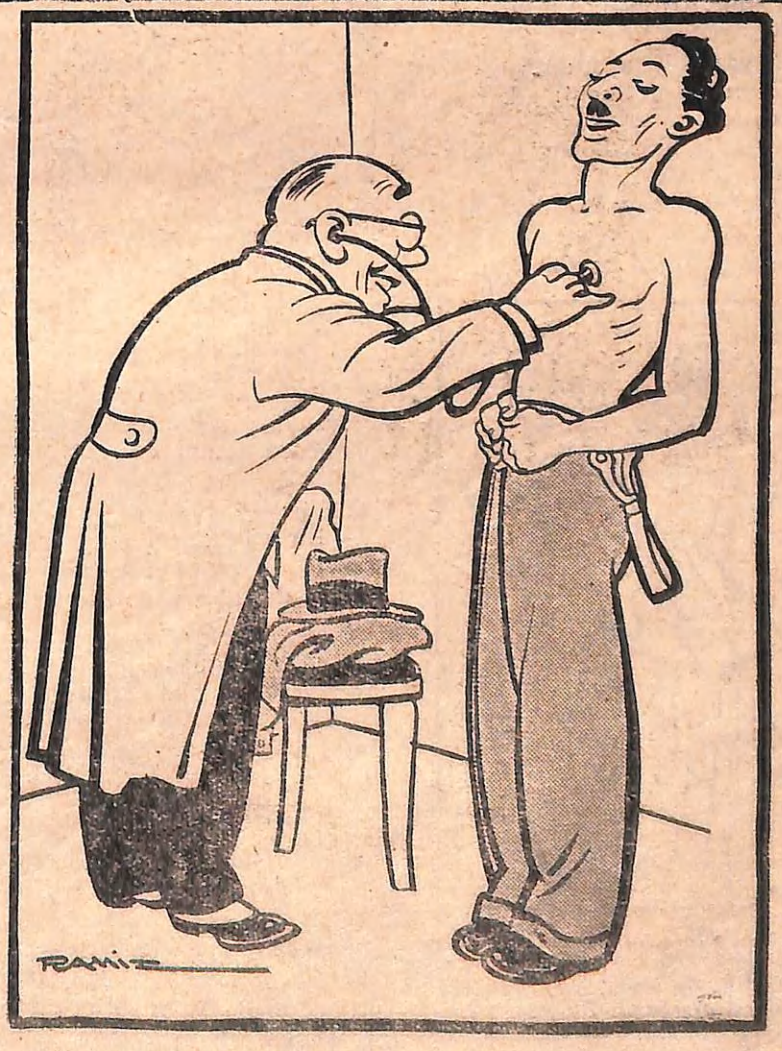

Doktor — Geniş nefes alınız..

Hasta — Piyango çıkmadı ki alayım doktorcuğum!

Kitaplardan İlhamlar

Yazan: ATÂ

Meşhur simalarımızın Kurban Bayramı tatilinden istifade ederek okudukları kitapları aşağıya yazıyoruz:

Hikmet Bayur: Hürriyeti seçtim.

Zeki Rıza: Bir gecelik bakire.

Kenan Öner: Hakka sığındık.

Ali İhsan Sâbis: Mektup nümuneleri.

Fuat Ağralı: Aşkım günahımdır.

Refik Halit: Aşk-ı memnu.

Nurettin Artam: Kırık Hayaller.

Sabahattin Âli: Ben Stalinin Ajanıyım.

Suat Hayri: Fantomanın esrarı.

Haşmet Orbay: Dâhi babam.

Necmettin Sadak: Kiralık konak.

Behçet Kemal: Alfabe

Akoğlunun mirasçıları: Öldüren kim.

Şükrü Sökmensüer: Garp cephesinde yeni bir şey yok.

Kâzım Karabekir: Sisli geceler.

Ali Çetinkaya: Kenarda kalmış.

Şükûfe Nihal: Genç kızlara gizli nasihatler.

Sadık Aldoğan: Vurun kahpeye.

Niyazi Çitakoğlu: Şıpsevdi.

Hamdullah Suphi: Ak saçlı genç kız.

Aka Gündüz: Sönmüş yıldızlar.

Bayan Orbay: Pratik ev ilâçları.

Yavuz Abadan: Dar kapı.

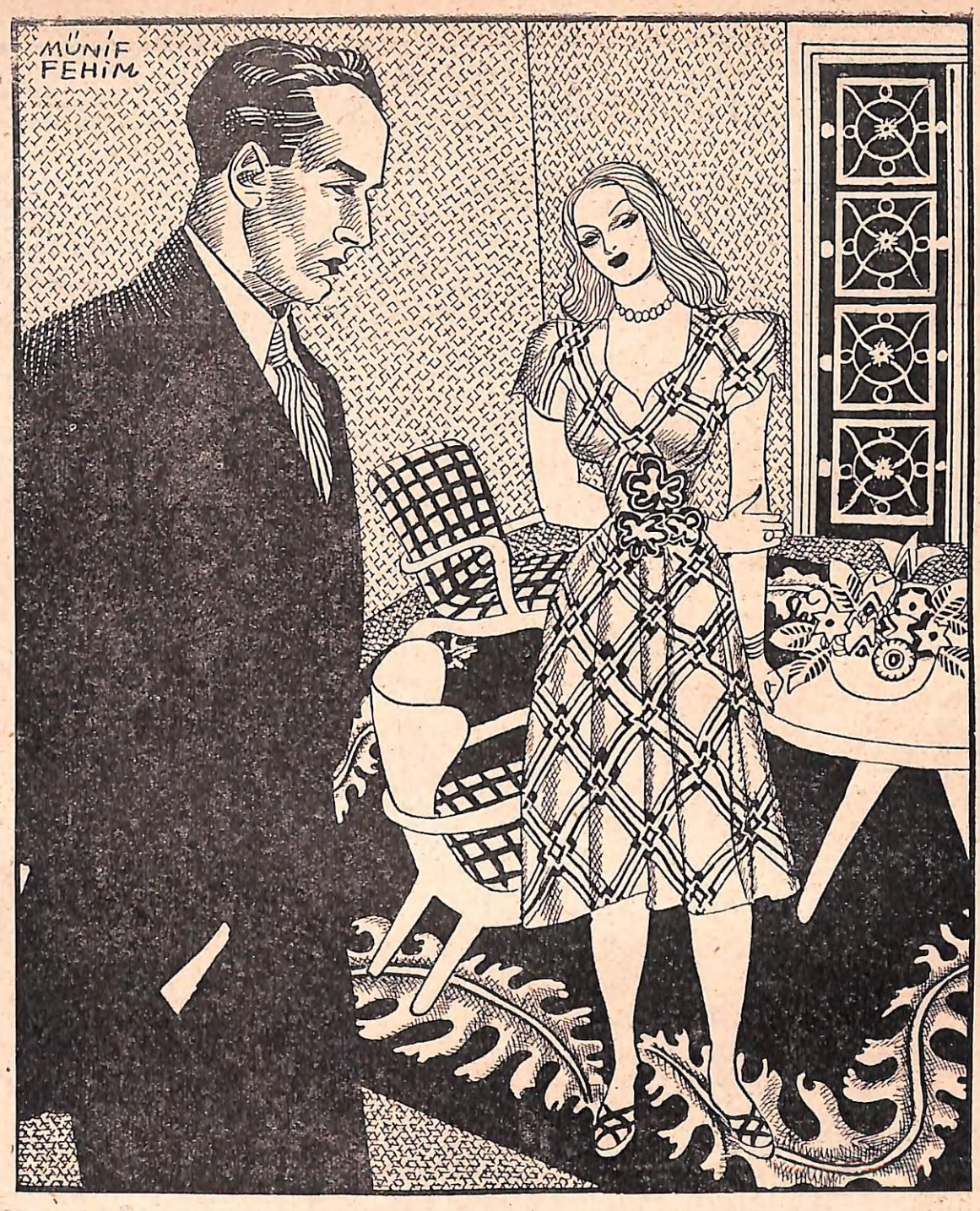

Erkek — Vilâyetle belediye ayrılması İstanbulluların lehine olacak..
Kadın — Seninle biz de ayrılacak olursak yine İstanbulluların lehine olacak!

— Espiri hastalığı bana merhum pederden sirayet etmiştir..
— Geçmiş olsun, maşallah hiç eser kalmamış, kime tedavi ettirdiniz?!

Hancı ile yolcu

Sabıkalı bir hırsız, mahkûm olduğu altı seneyi bitirmiş, hapishaneden taburcu ediliyordu.

Müdür:

— Bir yanlışlık olmuş, dedi. Sizi altı seneden sonra, on beş gün daha hapishanede tutmuşlar...

Sabıkalı güldü:

— Zarar yok be ağabeyciğim! dedi. Bir daha sefere tenzilât yaparsınız...

SAKAL TIRAŞI

Bizim İzidor (Fikret Âdil) Sakallı Celâlle karşı karşıya geldiler.

İzidor:

— Ben de vaktiyle sakal büyüttüm, dedi. Tıpkı sizin gibi bir sakalım olmuştu ama, aynaya bakınca ne kadar çirkin olduğunu gördüm, traş ettim.

Sakallı felsefe cevap verdi:

— Benim de tıpkı sizinki gibi bir suratım vardı, ne kadar çirkin olduğunu görünce derhal sakal bıraktım.

Sinir

Dükkândan içeri girdi. Tezgâhtara:

— Camekânda mavi üzerine sarı benekli bir kravat var, dedi. Lûtfen onu çıkarır mısınız?

Satıcı hemen:

— Başüstüne, efendim! dedi ve camekândaki kravatı çıkardı.

Müşteri:

— Teşekkür ederim, dedi. Alacak değilim. Ne zaman önünden geçsem beni rahatsız ediyordu. Şimdi rahat rahat geçebilirim.

— Bu kaplan derisi bana yakıştı mı?
— Sizin için biçilmiş kaftan, içinde gayet tabii durdunuz!

Betarz-ı Kudemâ

Dereden, Tepeden

İnsin, meleğin cümle letafetleri sende
Ye'sin, elemin türlü meraretleri bende

★

Oldum o ipek saçlarının çoktan esiri
Bir veçhile ben gelmez iken kayd ile bende

★

İlk eylediğim gün daha didarına dikkat
Çeşmim takılıp kaldı ızarındaki bende

★

Endamını bir kerre temaşa eden insan
İmkânı mı var olmıyagörsün sana bende

★

Aşkınla gönül yanmada âteşler içinde
Bır zerre bugün tâb-ü tüvan kalmadı tende

★

Yok çare... bu gönlümde olan derd-i azîmi
Defetmeli mey nuşederek sahnı çimende

★

Gezdim, aradım elde fener ben nice yıllar
Yok râh-ı hakikatte bir âyende, revende

★

Takdir ederim doğrusu ben mir-i (Fatin) i
Vardır yed-i tûlâsı onun ilm ile fende

★

Hem şairi, hem şîri begayet sever elhak
Hayranlığı vardır hele (Faruk) u levende

★

Nâpuhte olanlar çekinirler kritikten
Vermez metelik pişkin olan zemm-ü pesende

★

Var hayli hatap yontulacak şimdi bu yerde
Yok neyleyeyim elde keser, testere, rende

★

Ey vâli-yi âli! sabah, akşam bu ahali
Bir bak neye dönmekte tıramvayda, tirende

★

Seyret, ne tüvana, ne kadar zinde bu yaşta
(İzzet) li (Melih) im hele binsin de semende

★

Bak (Falih) a bir kerre gelir miydi bu hale
Saldırmasa etrafa, omuz vermese pende

★

Şairleri hamem yine hep tavfe düşürdü
Artık atamaz kimse huzurumda perende

★

Affeyleme (Râsıd) şu müdahinleri aslâ
Hicveyle bu can durduğu müddetçe bedende

Râsıd

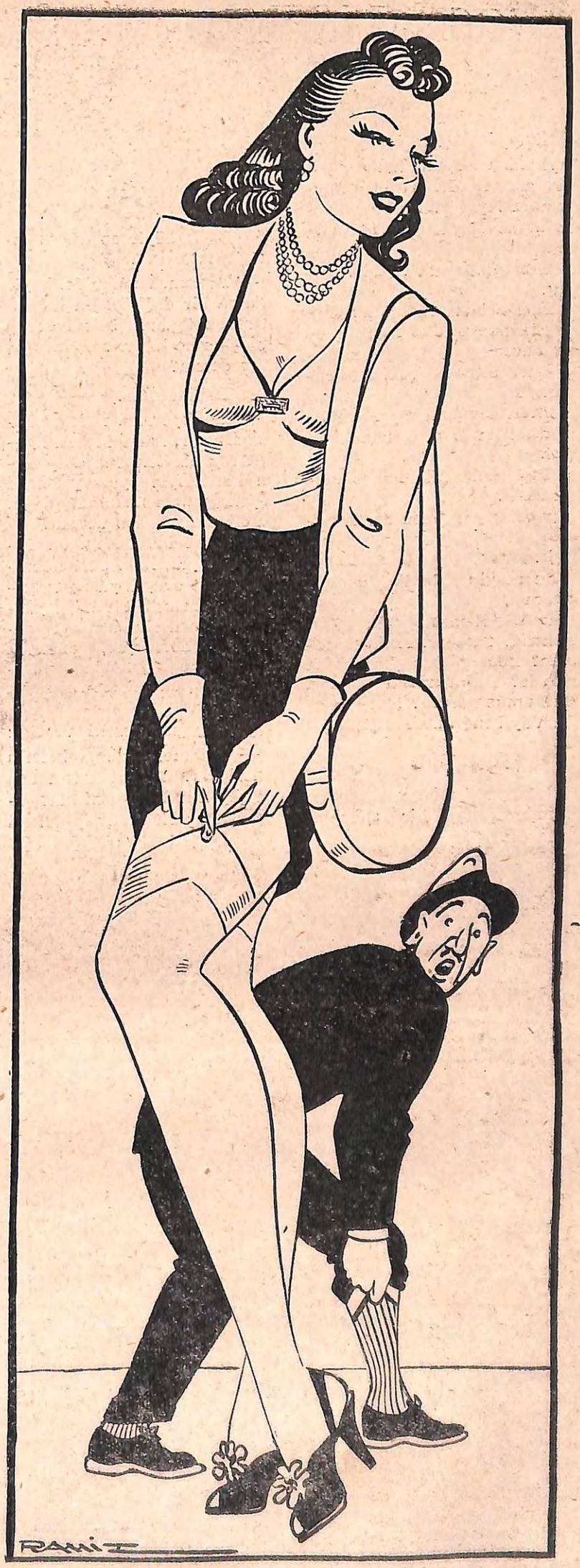

Erkek — Benim de dizlerimin bağı çözüldü!

KISMETİNDE OLANIN

Yazan: Hamdi Varoğlu

VAY BENİM KÖSE SAKALIM

Kurban Bayramının ilk günü, gazetelerde, Kurban Bayramına lâyık bir haber okuduk. Zaten bir kaç gündür söylenip duruyordu. İstanbulun ışıksız kalması tehlikesi belirmiş.

Yirminci asırda, dünyanın en ehemmiyetli deniz yolu üzerinde, yine dünyanın en büyük iki boğazı arasında bulunan koskoca bir medeniyet merkezi kışın bu uzun gecelerinde, karanlıkta kalırsa, bu faciaya ne isim verilir bilmem.

Hani bazı acıklı haller vardır ki, çaresini bulmak için elden bir şey gelmez de, karşısında ağlayacağımız yerde güleriz.

Bu acayip haberi okuyunca, benim aklıma da «köse sakalım» tekerlemesi geldi. «Yan elektrik. Yanmaz. Kömürü nerede? Zonguldakta. Zonguldak nerede? Burnumuzun dibinde. Burnumuz nerede? Kaf dağında. Vay benim köse sakalım.»

MAĞŞUŞE GİBİ

Belediye müesseselerinden birinde çalışan bir ahbabım var. Geçenlerde bana bir sual sordu:

— Kuzum Allah aşkına, Arap harflerini biz bırakalı kaç sene oluyor?

— Şöyle böyle on dokuz sene.

— Tamam. İstanbulda, böyle mühim bir değişikliğin haberi, meselâ İstanbul belediyesinin kulağına ne kadar zamanda ulaşır dersin?

— Dakikasında.

— Yanılıyorsun. Tam on dokuz senedir, İstanbul belediyesi, Arap harflerini bırakıp Lâtin harfleriyle yazı yazmağa başladığımızın farkında değil. Şu elimdeki kalem ucuna baksana. Harf inkılâbının on dokuzuncu yılı, hâlâ dört numaralı hattat ucuyla yazı yazdırıyorlar. Yazması bir belâ, yazdıktan sonra okuması ayrı belâ. Hani neredeyse, elimizde kaymak kâğıdı, hokkamızın içinde lika, önümüzde rıhdanlık eksik.

Çocukçağıza teselli verdim:

— Üzülme, dedim, beterin beteri var. Hattat kalem ucu bir şey mi? Ben, yeni harflerle basılmış bir muhasip defteri gördüm. Hâlâ Meşrutiyet devrindeki gibi, içinde lira, çeyrek lira, mecidiye, çeyrek, mağşuşe diye sütunlar vardı.

— Ayol, bu sütunlar ne işe yarar?

— Senin hattat ucu ne işe yararsa, o işe yarar.

— Gülsümün yerine Gülsüm, Azrail ettiğini bulsun...
— O ne demek?
— Yâni tetkik seyahatleri kalkıyormuş, yerine yine komisyonlar kurulacak demek!

Bari lûtfeyle a zalim biricik yüz süreyim
Pâyin olmazsa eğer kûşei dâmân olsun

(Nedim)

YARENLİK

Kiminin «D» grupu, kiminin «D» liler grupu dediği ressamlarımızın bu seneki sergisi pek çünbüşlü olmuş.

Altında «Kürtlerin çamaşır kuruttuklarının resmidir. Amel'i Elif Naci» yazılı bir levhayı, basın piyasamızın «D» li grupu ileri gelenlerinden Nizamettin Nazif görünce celâllenmiş:

— Biz buraya «D» grupunun kirli çamaşırlarını seyre gelmedik, diye kükremiş.

Elif Naci «D» lileri de, kendi eserini de müdafaa sadedinde hemen mukabele etmiş:

— Azizim, biz kirli çamaşırlarımızı sandıkta saklarız. Bunlar, bal gibi yıkanmış çamaşır. Baksana ipte serili, demiş, mütecavizi susturmuş.

Sergide, hâşâ huzurdan bir de merkep resmi varmış. Meraklı birisi fiyatın ısormuş.

— 500 lira, demişler.

— Amma da yaptınız ha, demiş. Bunun canlısını daha ucuza veriyorlar kuzum.

— Verirler, doğrudur. Ama, bilhesap bu daha ucuza gelir. Zira, ne ahır ister, ne su, ne de yem.

★

D grupunun sergisinde, beşeriyetin son senelerdeki hal-i pür melâlinin resim sanatindeki ifadesi olan neviden acibeler de var.

Bu münasebetle, Picasso denilen zevksiz ressamın bir sözünü zikrettiler:

Picasso, kendinden başka hiç kimsenin bir şey anlamadığı tablolarını tenkit edenlere:

— Siz kuş sesini sever misiniz? diye sormuş.

— Evet.

Cevabını alınca da:

— Ama, ne söylediğini anlar mısınız? demiş.

Şecaat arzetmiş amma, doğruyu söylemiş.

Adı üstünde ayol. Kuş dili. Neresini anlayalım?

— Kadınların önden binmelerine müsaade edildi, artık tramvaylarda kuru kalabalık azalır.
— Bilâkis sulu kalabalık azalır!

Çömezin Röportajları:

69

Vilâyetle Belediye Hakkında

O

Çizen: RAMİZ

Çömez — Vilâyetle belediye ayrılsın mı?

Kadın — Aralarında geçimsizlik varsa ayrılsınlar!

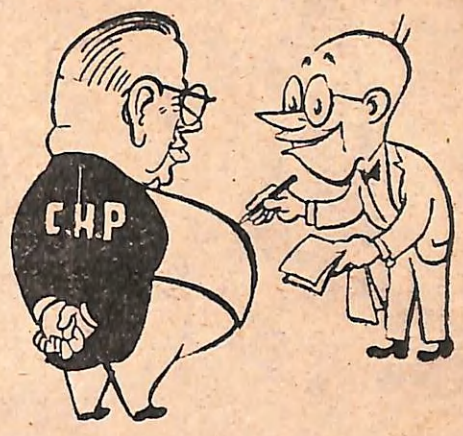

Çömez — Vilâyetle belediyenin ikiye ayrılmasına taraftar mısınız?

Halk Partili — Bizim elimizle yapılan ikiliklere taraftarız!.

Çömez — Ayrılıktan memnun musunuz?

Demokrat — Tabii, yeniden seçim olacak demektir!

Çömez — Vilâyetle belediyeyi ikiye ayırıyorlarmış..

Esnaf — Desene bu sefer cezayı onlara kestiler!.

Çömez — Vilâyetle belediyenin ayrı ayrı olması iyi midir?

Bitaraf — Elbette iyidir. İnsan valiyi bulamayınca, belediye reisini, belediye reisini bulamayınca valiyi bulur!.

Çömez — Belediye ile vilâyetin ayrılması iyi midir?

Hemşeri — İyidir. Kabahati birbirine yüklemesi kolay olur!

Çömez — Belediye ayrılırsa siz ne olacaksınız?

Polis — Seyrüseferden çıkıp seferlerin seyircisi olacağız!.

Çömez — Belediye ile vilâyetin ayrılmasına taraftar mısınız?

Gazeteci — Taraftarız. Çatacak iki kapı çıktı demektir!

Hikâye

Hayal Kırıklığı

Yazan:
ÇALÇENE

Kız kardeşine misafir gitmişti. Aylar, yıllar vardı ki onu görmeğe gitmemiş, halini hatırını sormamıştı. O da, dehşetli memnundu. Ağabeyinin kendisini görmeğe gelmesini âdeta bir bayram sevinciyle karşılamış:

— Haydi ağabeyciğim, demişti. Gel seninle kafayı çekelim.. Kırk yılda bir, biz de felekten bir gece çalalım.

Faruğun kız kardeşinin kocası, Kütahyada ölen bir akrabasından kalan miras davasını halletmeğe gitmişti. Yâni, Pakize, evde tek başına bulunuyordu.

Kardeşinin yaptığı teklif, Faruğun adamakıllı hoşuna gitmişti:

— Peki be Pakize, demişti. Çekelim kafaları. Gideyim de bakkaldan biraz rakı alayım.

Pakize, sol eliyle küçük bir işaret yapmış:

— Lüzumu yok! demişti. Gayet iyi bir komşumuz var: Aznif hanım. Onun küçük oğlu bize, her şey alır.

Sonra pencereyi açmış:

— Mangasar, Mangasar!

Diye, bağırmıştı.

Bir, iki dakika sonra bitişik evden de cevap gelmişti:

— Hamme Pakize abla! Beni istoorsun!

Pakize, çocuğu çağırmış, eline para vermiş, «içemezsek evde bulunur» düşüncesiyle kiloluk bir şişe aldırmıştı. Çocuk şişeyi getirdiği zaman:

— Ağabeyim geldi, demişti. Annen tanımaz amma, çok tatlı bir çocuktur. İsterse, sizde de misafir yoksa, buyursun beraber yemek yiyelim!

On beş dakika sonra, Madam Aznif, elinde dolu bir tabak olduğu halde içeri girmiş:

— Size, demişti. Fasulye pilâkisi getirdim. Şayetleyim çarmakçur var ise hoş kaçar. O zaman ağnarsınız ki, Madam Aznif ne pılâki eder!

Madam Aznif, kocasından dört ay evvel ayrılmış,ter bıyıklı, etine dolgun güzel bir duduydu. Daha ilk bakışta Faruk, bu hoşor kadından ekmek çıkacağına kanaat getirmiş, içinden:

— Şu, bizim Pakize, demişti. Halden, anlar bir kızdır. Hakikî mezeyi buldu!.

Sofra, adamakıllı neşeli geçiyordu. Madam Aznif, gayet neşeli konuşuyor, herkesi gülmekten kırıyordu.

Faruğun gözü, Madam Aznifin simsiyah ve güzel gözlerine dikiliydi. O da, arada bir Faruğun gözlerinin içine gülerek bakıyor, sanki:

— Ah, burada kimse olmasa da, başbaşa vakit geçirsek!

Demek istiyordu.

Kahkahalar ve hep beraber söylenen şarkılarla kafalar adamakıllı tütsülendi.

Gece, hayli ilerlemişti. Madam Aznif, iki kardeşe de, o tatlı Ermeni şivesiyle:

— Bonsuvar!

Dedikten sonra, ayrı ayrı ellerini sıktı ve bilhassa Faruğun avucunu. oldukça uzunca bir zaman avucunun içinde tuttu. Bunda reddi imkânı olmıyan büyük bir davet işareti vardı.

— Korse yaptıracağım, bana elli lira ver..

— Aman karıcığım, fazla masraf edecek zamanımız değil, kendimizi biraz sıkmalıyız..

— İyi ya, ben de kendimi sıkmak için istiyorum!

Madam Aznif gittikten sonra Faruk, kız kardeşiyle baş başa kaldı ve sarhoşluk yüzünden peltekleşen diliyle hafif hafif bir şarkı mırıldandı. Kadehteki son yudum rakıyı da içti ve:

— Haydi Pakizeciğim, dedi. Bana müsaade, vakit hayli ilerledi. Gideyim de, yatayım. Zaten yarın sabah erkenden kalkacağım..

Pakize, ağabeyine mâni olmadı. Yalnız:

— Canım ağabeyim! dedi. Böyle beni ihmal etme. Seni sık sık beklerim. Bilmezsin amma, gözlerim hep yollarda kalıyor.

Faruk, kız kardeşinin yanaklarını okşadı:

— Bundan sonra, dedi. Sık sık, seni bıktırıncıya kadar gelirim.

Faruk, sokağa çıktıktan sonra, bir kaç adım attı ve Madam Aznifin birdenbire yükselen bahçe duvarlı evine dikkatli dikkatli baktı. İçinden:

— İşte, diyordu. Seni istiyen, arzu eden kadın bu evin içinde, yalnız bir küçücük oğluyla oturuyor. Sen de ondan hoşlanıyor, onu okşamak istiyorsun. Haydi oğlum Faruk, hotgâmlık etme! Her ikinizi de sonsuz bir hüsrana, hicrana atma. Bu bahçe duvarını aş! Hem onu, hem kendini vuslata eriştir!. ★

Kendine geldiği zaman hayretler içinde kaldı. Bir karakoldaydı. Etrafında bir sürü polis vardı. Düşük bıyıklı, aksi suratlı bir komiser:

— Böylesini de hiç görmemiştim, diyordu. Hem kadının ırzına geçmek için evine giriyor, kapısını zorluyor, yatak odasına dalıyor, ondan sonra da, kafasına kuvvetli bir odun yeyince karakola müracaat edip: «Efendim, ben Madam Aznif tarafından döğüldüm; kafam yarıldı, ondan davacıyım!» diyor. Hayret doğrusu.. Ne günlere kaldık Yarabbim, ne günlere kaldık?!

FIKRALAR

TERSİNE

Yarım kalmış bir hâdiseyi anlatıyordu:

— Dün ne oldu, biliyor musun, azizim?

— Ne oldu?

— Kaynanam tam kırk basamaklık bir merdivenden düştü.

— Yok canım? Vah vah! Yazık!

Damat içini çekti:

— Evet, yazık ki yazık! Merdivenin alt basamağından düştü...

% 50 ZAM

Genç olduğuna kendisini inandırmış, fakat başkalarını pek inandıramamış bir hanımefendiye heykeltraş Kenan'ı tanıştırdılar. O lâf arasında:

— Şimdiye kadar kiç evlendiniz mi? diye soruyordu.

Kadın:

— Evet, dedi. İki defa.

— Ya? Kaç yaşındasınız-

Kadın sükûnetle cevap verdi:

— Yirmi beş..

Kenan da tabiî bir sesle sordu:

— O da mı iki defa?

EZELDEN...

Meşhur çapkınlardan biri, gayeye varmak için her vasıtanın mübah olduğuna kanidi. Yeni tanıştığı bir kadına dil dökerken:

— Aman hanımefendi! diyordu. Sizi gördüğüm dakikadan itibaren aptallaştım, sersemleştim, ahmaklaştım... Söyleyin; siz benim karşıma niçin çıktınız?

Kadın derhal cevap verdi:

— Kendinizdeki kusurların sebebini başkasında aramak huyunuz olduğunu bilmiyordum da ondan...

MAŞALLAH!

Doktor Hafız Cemal (Lokman Hekim), bir kaç ay evvel tedavi ettiği hastalarından birine rastgeldi:

— Nasılsınız, hanımefendi? diye hatırını sordu. Verdiğim kuvvet ilâcının faydasını gördünüz mü?

Kadın memnundu:

— Aman, doktorcuğum! dedi. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. İki ay evvel çocuğa tokat vuramıyacak kadar halsizdim. Şimdi, maşallah, kocamı bile mükemmel döğebiliyorum...

BAŞ ÜSTÜNE

Bayramda ziyaretine gittiği arkadaşının evinde — âdet olduğu üzere — albümü karıştırıyordu. Resimlerden birinin karşısında kahkaha ile gülmekten kendini alamadı:

— Ne biçim resim bu böyle, ayol! dedi.

Adam izah etti:

— Bir gün karımla fotoğrafçıya gittik. Bir arada resmimizi çektirmek istediğimizi söyledik ve: «tabiî çıksın» dedik. O zaman fotoğrafçı, karımı benim başımın üstüne oturttu..

TAŞ

Bayramertesi karşılaştıkları zaman biri:

— Bayramda nereye gittiniz! diye sordu.

Öteki cevap verdi:

— Aman birader, sorma! Arife günü karımın gözüne bir taş çarptı, beş yüz liradan çıktım, ondan sonra gezmeğe, eğlenmeye insanda can mı kalır!

Arkadaşı:

— Vah vah! dedi. Geçmiş olsun. Taşı kim attı? Yakalatsaydın...

— Hiç kimse atmadı, kuyumcunun camekânında duruyordu.

İKİ RAHMETİN BİRİ

Milletvekillerimizden Emin Erişirgil'e bir tanıdığı geçirdiği büyük bir otomobil kazasının hikâyesini anlatıyordu:

— Talihim varmış ki ucuz kurtuldum, diyordu. Doktor da öyle söylüyor: «Bu sarsıntı karşısında, başka birisi olsa beyni yerinden oynar, deli olurdu» diyor Hakikaten talihim varmış, değil mi?

Emin Erişirgil atıldı:

— Talihin mi varmış, beynin mi yokmuş, onu artık Allah bilir...

EŞREF SAAT

Kadınlı, erkekli bir bayram toplantısında yaş bahsi açılmıştı. İçlerinden biri:

— Kadın için en iyi yaş hangisidir, bilir misiniz? diye sordu.

Bilemediler. Kendisi söyledi:

— Otuz.

Oradakilerden biri hemen:

— Doğru, dedi. Bilhassa kırk yaşına geldiği zaman.

Ahbap

— Nedim'in şiirlerini sever misin?

— Sevmez olur muyum! Kendisini de severim, keratanın! Mekteptenberi arkadaşız...

— Kendine gel ayol! Şair Nedim'den bahsediyorum. Öleli iki yüz sene oldu.

— Yok canım! O kadar oldu ha? Aman Yarabbi! Seneler ne çabuk geçiyor!

Vecize

Salamon, kardeşi Mişona telgraf çekmeye Postahaneye gitmişti. Yazdığı telgrafı memura uzattı:

— «Pazar günü bir iş için Ankaraya geliyorum. Kardeşin: Salamon.»

Memur, telgrafın kaç para ettiğini söyleyince Salamon az kalsın küçük dilini yutuyordu. Telgrafı tekrar aldı ve kendi kendine şöyle bir muhakeme yürüttü:

— «Mişon benim, işim olmasa onu görmeğe gitmiyeceğimi bilir. Geldiğimi de görünce öğrenir. Kardeş olduğumu da zaten biliyor.. O halde...»

Memura döndü: «Hepsini silin: İmza kâfi..»

Foya

Bakkaldan, akşam pazarı, epey alış veriş etmişti. Dükkân sahibi, bu esaslı müşterisine:

— Başka bir şey emretmez misiniz, beyefendi?

Diye sordu.

Müşteri:

— İki kilo da şeker istiyordum ama, götüremem, dedi. Bir kilo yağ, iki kilo sabun, iki kilo da pirinç aldım, hepsi beş kilo etti. Fazlasını taşıyamam.

Bakkal hemen atıldı:

— Merak etmeyin, efendim, dedi. Aldıklarınızın hepsi üç buçuk kilodan fazla tutmaz...

BU GİDİŞLE

Kadın, çenesini eline almış:

— Acaba yüz yaşıma kadar yaşayabilecek miyim? diye düşünüyordu.

Kocası:

— Belki yaşarsın ama, dedi, bir şartla.

Kadın merakla sordu:

— Nasıl?

— Otuzunda kazık kakmamak şartiyle.

TEKLİFSİZ

Toplantıdan çıkarlarken kadınlardan biri ötekine:

— O sarışın delikanlının adı ne? diye sordu.

— Bilmiyorum.

— Nasıl bilmezsin! «Yavrucuğum!» diye hitap ediyordun!

— İyi ya işte. İsmini bilmediğim için böyle hitap ediyordum.

TOMBUL TEYZE

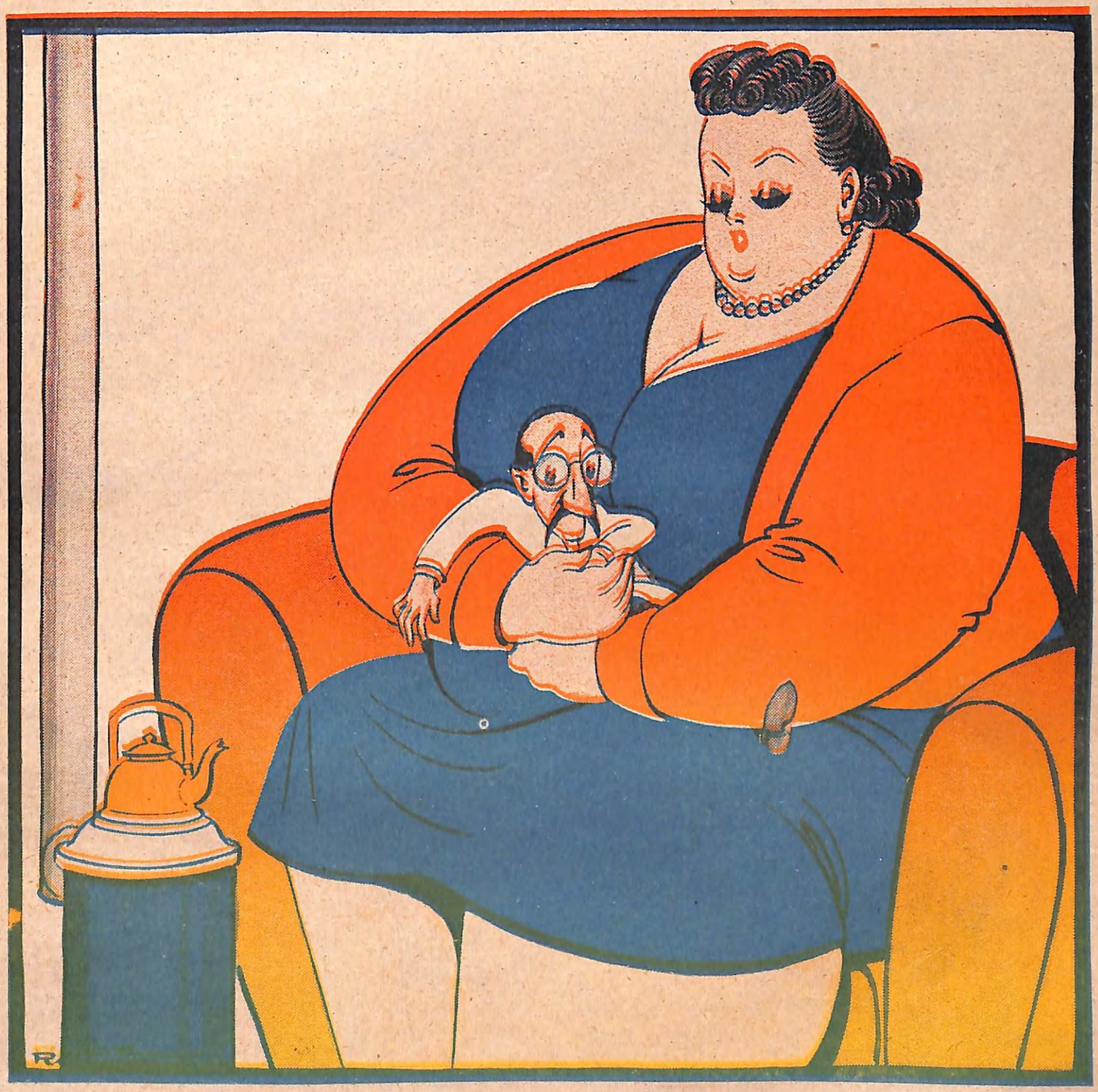

Sıska Dayı — Havalar iyice soğudu, amma hamdolsun ben sobamı vaktinde almıştım!

T. T. POSTASI

S — Sayın teyzeciğim:

O muazzam hakikat olan vücudu azizinizi muhtelif libaslarla kapamakta ne zamana kadar devam edeceksiniz? Bir kerecik nalyon kumaştan keyseniz de hasretzede gönüllerimiz ferahlansa çok sevilen sıska dayımız Hakikatın kapalı kalmasına razı değildir, yoksa mabedi hakikat varlığımızın resmi küşadına zaman mı var hiç olmazsa bu zamanın yakın ve uzak olup olmadığından haberdar olalım. Samimiyim.

Demokrat Parti Başkanı Dava vekili
Refik Çığ

C — «Bir hakikat kalmasın âlemde nihan» sözünü kendilerine düştur seçen demokratlardan olduğunuz ne kadar belli! Fakat insan oğlu, ekseriya hakikatin âşıkı gibi gözüktüğü halde hakikate kendisi bile tahammül edemez. Meselâ sizin bile hakikate tahammül edemiyeceğinizi zannediyorum. İnanmazsanız açıklayayım: Evvelâ giymemi istediğiniz kumaşın adı nalyon değil, naylondur ve, bu, keyilmez, giyilir. Ben de samimiyim!